

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *Mire készül a főváros a téli nyomorúság ellen?*

Forrás:

Pesti Napló

Pp.

(Hely)

1921. 10. 27

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

362

Hely

Idő

"1921"

Személy

Helvszám

Mire készül a főváros a téli nyomorúság ellen?

Újból életbeléptetik a közgyámi intézményt és segítséget kérnek a kormánytól, de maguk nem tudnak tenni semmi

(Saját tudósítónktól.) Tegnap számunkban azt adtuk arról, hogy Bukovszky Viktor, a fővárosi közjótékonysági tanácsnokának kijelentése szerint a főváros szegényalapja teljesen kifogyott s hogy kiosztásra került az utolsó ötezer korona is. A közjótékonysági tanácsnok e kijelentése voltaképpen a főváros szegényügyének csődjét jelenti. Itt állunk a tél kapujában, az anyák aggódva nézik gyermekeiket, szereznek-e lábukra cipőt, lesz-e szén a kályhában, kapnak-e félig-meddig meleg ruhát s megkapják-e legalább azokat a kicsiny segélyeket, amelyeket a főváros eddig juttatni tudott nekik. 1919 ősze óta, tehát két esztendő óta a főváros szegényügyének fejlődése voltaképpen egyet jelent a visszafejlődéssel. A háború kitörésekor nagy energiával hozzáláttak a nálunk meglehetősen elhanyagolt szegényügy megszervezéséhez és jelentős intézményeket keltek életre. A forradalmak természetesen megakasztották a fejlődést, de a kommunizmus bukása után, ahelyett hogy hozzáláttak volna a szegényügy további fejlesztéséhez, szinte az ellenkezőjét tették s az egészséges népjóléti intézményeket is züllésre engedték.

Most, két esztendő elvesztése után végre hozzáfognak valamihez, ami a szegények ügyeinek rendezésére irányul. Bienskiné Ocskay Irma törvényhatósági bizottsági tag előterjesztést tett a közgyámi intézménynek újból való életbeléptetésére s ebben az ügyben a közjótékonysági ügyosztály most megtette előterjesztését a közgyűléshez.

Terjedelmes előterjesztés ez, amely huszonnégy hosszú sűrűn nyomtatott hasábot tölt meg a Fővárosi Közlönyben. Történelmi áttekintést nyújt

hazai szegényügyünkről, a főváros szegényügyi ellátásáról, különböző szabályrendeletekről, a szegénygyámokról, a főváros háborús szegényügyi ellátásáról, a Népjóléti Központtól és beszámol arról, hogy miért nem lépett működésbe a népjóléti megbízottak intézménye. Megállapítja az előterjesztés, hogy a háború és annak sajnálatos következményei multhatatlanul szükségessé teszik, hogy

mulhamarabb sor kerüljön a szegényügy és a közsegélyezés terén érvényben álló, alapjában elavult, részben végrehajtásra sohasem került rendelkezések revíziójára, a kérdés országos rendezésére és az újonnan életbeléptetendő intézkedések tényleges keresztülvételére.

Uj ötletet a szegényügy problémájának megoldására, sajnos, nem hoz az előterjesztés. Mindössze a közgyámi intézmény újból való életbeléptetését javasolja, noha a kerületi előljárók ezt március 14-én tartott értekezletükön ellenezték, mert szerintük részben a társadalmi nagy átalakulások, részben a pénzforrások hiánya miatt a közgyámi intézmény működésétől eredmény nem várható. A tanácsai ügyosztály mégis az intézmény újjászervezése mellett foglalt állást, sőt azon is töprengelt, vajjon csupán tiszteletbeli avagy líváltas, tehát díjazott munkaerők legyenek-e a közgyámok. Minthogy azonban a főváros pénzügyi helyzete ezidészerint nem teszi lehetővé e célra díjazott munkaerők alkalmazását, ennélfogva a

tanácsai ügyosztály megmarad a tiszteletbeli közgyámok javasolásánál.

Az előterjesztés a továbbiakban szomorú valomást tesz arról, hogy a közjótékonysági ügyosztály is meglehetősen nagy zavarban tekint a közlegő tél elé. Az előterjesztés erről szó szerint ezt írja:

A sorvasztó elviselhetetlen általános drágaság, a méreteinél fogva aggasztó és még mindig egyre növekedő munkanélküliség, a középosztálynak majdnem tökéletes lerongyolódottsága és egy egész sereg bizonytalan, kis egzisztenciának a hatósági tiszteltetésből való kikapcsolása szörnyű nyomorúságnak veti előre az árnyékát.

A közgyámi intézmények újból való életbeléptetésében egymagában az ügyosztály sem látja a bajok orvoslását, mert hiszen a közgyámi intézmény is csak akkor érhet el eredményeket, ha a szükséges anyagi eszközök a kívánt mértékben rendelkezésre állnak. A pénzhányhoz pedig még hozzájárul a külföldi jótékony segítségnek elmaradása: a külföldről várható ugynevezett szeretet-adományok csökkenése. Ezzel szemben azonban megint nincs más ötlete, mint az, hogy kormány segítséget kell kérni és a társadalom áldozatkészségéhez kell fordulni. Mindkét eszköz, sajnos, kipróbáltan gyöngye a télre várható nyomorúság méreteihez képest. Az ügyosztály határozati javaslatot is terjeszt elő. Indítványozza ebben azt, hogy határozza el a közgyűlés a közgyámi intézmény életbeléptetését, jelentse be ezt az elhatározását a népjóléti miniszternek és kérje fel őt arra, hogy

főfelügyeleti jogánál fogva rendelje el az Országos Gyermekvédő Ligának, a Gyermekmenhelynek, a Stefánia Anya- és Csecsemővédő stb. intézeteknek az újennán életrehívott közgyámi intézménybe való bekapcsolódását. Indítványozza továbbá a határozati javaslat, hogy hathatós és sürgős anyagi támogatást kérjen a közgyűlés a kormányhatóságtól.

A közjótékonsági bizottság legutóbb tartott ülésében letárgyalta az ügyosztályi előterjesztést, melyet helyesenek talált és amelyhez egyhangúan hozzájárult. Egyúttal pedig a közjótékonsági bizottság kebeléből tizenkéttagú „népjóléti albizottság”-ot alakított, amelyben közreműködésre Hanza György önkormányzati elöljárót és Schlachta Margit közjótékonsági tagot is felkérte.

Nagy vonásokban ez az a program, amelylyel a főváros a közelgő tél nyomoruságai elé áll. Valami sok biztató nem csillan ki belőle a szenvedők és nyomorgók javára s nem ad feleletet arra a kérdésre sem, mely tizezernyi anya szívét gondba borítja: lesz-e cipője, ruhája, meleg étele a szegény gyermekeknek?